

VITJAN

Vinkonurnar, Edel Risberg og Amalia Poulsen, Dánjal Jóhan Poulsen og Halvard Toften

Edel Risberg gerst ovfarin, tá hon møtir gomlu floksfeløgnum

hava skelkað allar Føroyar, eins og tað hevur verið hart hjá familjunum báðum, bæði teirri føroysku og teirri norsku.

– Í aðrar mátar leiddi sendingin meg aftur til ta gomlu tíðina í Havn, har eg kendi nógv støð aftur, eins og klæðini, sum fólk vóru í, mintu meg á tíðina, tá eg kom til Føroya at ganga í skúla, sigur hon.

Veldugar broytingar

Edel Risberg vísir á, at bæði Havnin og allar Føroyar hava verið fyrri velduga stórum broytingum og framburði hesi fimmti árin. Maður hennara, Halvard Toften, sum var við á ferðini í Føroyum í 1977, er púrasta samdur og ovfarin av framburðinum.

– Eg sá eisini nógvar broytingar, tá eg vitjaði aftur í Føroyum fyrstu ferð í 1977, og nú eg og maðurin á øðrum sinni eru her, hava broytingarnar hesi seinastu 40 árin sjálsagt verið enn størri.

Tey eru bæði á einum máli um, at Havnin ikki er at kenna aftur, soleiðis sum hon er vaksin, serliga á Hálsi, Hoyvík og á Norðasta Horni.

– Føroyar hava fingið eitt avbera flott vegakervi við brúgvum, byggingum, nýggjum og breiðum vegum og undirsjóvartunlum.

Edel Risberg sigur, at tá tey á ferðini hesaferð vitjaðu á Viðareidi, sóu tey kortini bæði tað nýggja og tað gamla, har tunlarnir Norður um Fjall eru rættiligr fløskuhálsar í vegakervinum.

– Men, sum heild hevur framburðurin verið ómetaligur, og vit halda bæði, at føroyingar kunnu vera ernir av, at samferðslukervið er so væl útbyggt hesi 40 árin síðan 1977.

Tá hon gekk á læraraskúla í Føroyum í 1966, gingu tey í grótbýgninginum, har býráðið og býráðssalurin eru á Vaglinum í dag. Nú tey bæði vitjaðu aftur, slapp Edel eisini at vitja í gomlu skúla-

stovuni aftur, og á vitjanini í býráðshúsum fingur tey bæði eisini høvi at heilsa upp á borgarstjóran í Tórshavnar kommunu, Anniku Olsen.

Ein stór løta

Mánadagin, 15. mai, tá Edel Risberg fylti sjeiti ár, skipaði Amalia Poulsen soleiðis fyrri, at ein fittur partur av skúlaflokkinum hjá Edel frá 1966 og nøkur úr flokkinum hjá Amaliu sjálvari frá 1964 savnaðust inni í stovuni á Norðurrás 12.

Edel og Halvard, sum bæði vóru á Hotel Føroyum henda morgunin, vistu ikki av nøkrum.

Amalia Poulsen sigur, at tá allir fyrrverandi skúlanæmingarnir vóru komnir heim í hennara stovu at sita um middagsleitið henda mánadag, komu Edel og Halvard oman av Hotel Føroyum. Tá tey so komu innar í stovuna í Norðurrás 12 um 12.30-tíðina, stóðu fyrrverandi næmingarnir og sungu fyrri

teimum.

– Vit vóru eini 12-14 fólk inni í stovuni hesa løtu, flestu úr flokkinum hjá Edel, og tá norsku hjúnini trinu innar, sungu vit “Einki er sum summarkvøld við strendur” hjá Christiani Matras, sigur Amalia Poulsen.

Edel Risberg sigur, at hetta var ein stór, hugvekjandi og rørandi løta, men tað var bert tey fæstu, hon við fyrsta eygnabræð bar kenslu á frá skúlatíðini fyrri hálvari öld síðan.

Men, sum løtan leið, bar hon kenslu á fleiri, og hetta var fyrri hana ein gevandi løta í heiminum hjá Amaliu og Dánjali Jóhan Poulsen.

– Bæði maður mín og eg hava verið lærarar í nógv ár, og tá eg hevði undirvíst í 43 ár, fór eg frá. Maður mín hevur verið rektari, og eg havi eisini verið skúlaleiðari í einum lítlum skúla.

Lívsleiðin hjá fleiri av teimum, sum Edel og maður hennara vóru saman við hesa løtu í Norðurrás 12, hava havt eitt langt lív sum lærarar ella hava starvast innan skúlaumsiting.

– Amalia og Dánjal Jóhan hava ikki verið í Noregi og vitjað okkum enn, men eg vóni, at tey fara at finna eitt høvi til tað. Umframt bústaðin í Toftenes í Øksnes kommunu norðalaga í Lofoten, hava vit eisini eini summarhús. Tað er okkara vón, at vit eisini fáa høvi at vísa føroysku vinfólkkum okkara blíðskap her í Noregi og okkara náttúru.

Meðan vit skifta orð, spyrji eg Edel Risberg, um hon hevði verið verandi í Føroyum og gjørt læraraskúlan lidnan, um hon fekk studning. Svarið er, at tað hevði hon allar helst, tí henni dámdi so væl Føroyar og fólk, sum hon var komin at kenna.

– Men, fekk eg studningin, so hevði eg neyvan havt fingið mannin, Halvard Toften, sigur hon brosand.

Grindadráp ræddi ikki

Meðan Edel Risberg gekk á læraraskúla í Føroyum, doyði eisini ein grind í Havn. Sjálvt um grindamenn rokaðust dúgliga hesa løtu, og Havnarvág var blóðdálkað, so var grindadrápið ikki nakað, sum á nakran hátt ræddi tá ungu norsku gentuna.

– Noreg var hvalaveiðitjóð, og sildrekatvøst hevur altíð verið ein partur av okkara døgurðamati. So, eg hevði ongur trupulleikar við at skilja, at føroyingar drepa hval. Hetta snúði seg um at fáa mat, og soleiðis var tað eisini hjá okkum í Noregi.

Í Føroyum hava Edel Risberg og Halvard Toften eisini roynt serføroyskan mat, ið teimum sum heild dáma væl, men teimum líkar ikki so væl skerpikjøtið, soleiðis sum føroyingar eta tað.

– Men, hevði føroyska seyðakjøtið fyrst verið saltað og síðan turkað, so hevði okkum ivaleyst dámt tað betri, siga hesi fryntligu norsku hjúnini í samrøðu við Sosialin.